

MASTIČKÁŘ DRKOLENSKÝ

<MASTIČKÁŘ:>

Viz, bychom něco utěželi
a svých peněz přispořili.

RUBÍN:

Mistře, chceš-li, ať bych slúžil,
abych toho dobrým užil,
přěj mi někakého panošě,
aby nosil po mně košě.

MASTIČKÁŘ:

Tohot chci rád přieti.
Dobud' sobě, kterého můžeš mieti,
bychom od něho neměli strastí,
by nám nepokradl našich mastí.

RUBÍN:

Jest-li tu který otrok,
rychlý, brzký jako klopot,
ješto by chtěl věrně slúžiti,
chtěl bych jej prhy nakrmiti.

PUSTRPALK:

Ted', pane, já k tobě běžím
a svůj peniez s věrú težím.
Umiem krásti a svoditi,
do školy krásné panie voditi.
Hodím' já se dobře tobě!
Prošit', přijmi mě spieše k sobě!

RUBÍN:

Vítaj, milé pachole!
Za je tobě bratr Popele?
Podoben si k němu, to věz,
neb máš jistý kozí palcieš.
A podobena k němu kčící,
ale jsi okrúhlú, osličí licí.
Chceš-li se mnú trh sdieti,
pověz, co chceš ode mne vzieti?

Budeš po mně posteli mésti
a v téjto mošně pušky <nésti>.
Pověz mi, kak ti dějí,
ať tuto s tebu ihned sději.

PUSTRPALK:

Pane, mně dějí Pustrpalk!
Ját sem velmi veliký šalk.
Chceš mi odplatu dáti,
chcit slúžiti, že mi nebudeš děkovati.

RUBÍN:

Pustrpalku, dámt' hacný pás
a dvě onuci ode mne máš
a k tomu blechu jednookú,
tiem zaplaci službu tvú.

PUSTRPALK:

Tot' učiním, pane, pro tě
a přidaj mi někaké kotě!

RUBÍN:

Sěd', Pustrpalku, u mého pána,
střěha jeho a jeho kráma,
a vezmi tento koš k sobě,
až' se vráci opět k tobě!

(K mastičkáři):

Milý mistře, odpust mě vyníti,
a věru ihned chci přijíti,
aneb již nemohu státi,
ano mi se chce velmi sráti.

MASTIČKÁŘ:

Třěba-liť k čritu jíti,
protot' já budu pivo píti.

ANDĚLÉ (zpívají: Silete):

Milčte! Poslúch<aj>te!

MASTIČKÁŘ:

Rubíne! Rubínče!

RUBÍN:

Co kážeš, mistře hubenče?

MASTIČKÁŘ:

I kdes tam byl tak dlúho,
kurvy synu, a ne slúho?

RUBÍN:

Věru, mistře, lidé jdíechu
a veľmi na mě hledíechu,
protoť musich počekati,
nemoha sě okakati.

ŽID (necht' říká, zpívá: Chiri):

Chiri, chiri, achamari!
Vítaj, mistře veliký,
lékaři velmi daleký!
Mohl-li by to učiniti,
mé dětátko oživiti?
Tři hřivny zlata jmám,
ty od něho tobě dám.
Pohynulo nebožátko,
a bieše dobré dětátko!
Když biely chléb uzřieše,
ihned režný povrzieše.

MASTIČKÁŘ:

Chciť to, žide, učiniti,
žeť je mohu oživiti.

(Volá Rubína):

Rubiene! Rubiene!
Rubiene, panošě mój!

RUBÍN:

Ted' sem, mistře, slúha tvój!

MASTIČKÁŘ:

Rubiene, vo pis tu kvest?

RUBÍN:

Ted' sem, mistře, polib mě v pezdl!

MASTIČKÁŘ:

Milý brachu, kde sě tkáš,
o svém pánu i hovna netbáš!
Budeš ty žebrákem vskóřě,
ačť sě nestane ješče hóře!

RUBÍN:

Milý pane, že tak mnoho skřěkáš
a svým na mě žvadlem bekáš!
Velikým sě pánem zdáš,
však proto i hovna nemáš!

MASTIČKÁŘ:

Toť jest i v knihách psáno
i od stary' ch dávno slýcháno:
Ač co s bláznem umluvíš,
ale neprávě rozdělíš! —
Rubiene, kde je tvój Pustrpalek?

RUBÍN:

Nevědě, pane, kde je z kurvy šalek.

(volá):

Pustrpalk! Postrpalk!
Pustrpalku, vo pistu?

PUSTRPALK:

Ted' dru stará babu za pudu.

RUBÍN:

Ach, Postrpalku, co pro tě ztraci!
Již tobě tvé služby ukráci!

PUSTRPALK:

Ba, milý Rubiene, čím sě sdáš,
že na mně toliko skřěkáš?
Známy tě, kteréhoš rodu,
všaks biřicóv syn z Českého Brodu!

Mně se nemůžeš vrovhati,
ač mne chceš právě znamenati.
Méjt mateří dějí Havlicě,
tať je v Pražě všech mnichův svódnicě.
A má bratry oba,
Šebek a také Koba,
tať se v Praze v rohoži tkáta
a potom cti dosti máta.

RUBÍN:
By ty mój rod lépe znal,
dobrý by mi pokoj dal.
Co se chlubiš, chlapýši,
aneb tě túto palicí tkyši!
Pravíš mi o svém rodě,
a já to tak dobře vědě!
Má tetka Jitka
a druhá Milka,
těť se po světu tkáta,
avšak po Pražě všechny mnichy znáta.
A má sestra Běta
a druhá Květa
podolkyť raky lovie.
Ktož tam býval, tenť lép povie.
Proto mlč, nemúdré tele,
ať tebe mój kyj nezmele!

PUSTRPALK:
Rubiene, milý pane mój,
ját' sem věrný slúha tvój.
Pust'va ten hněv s obú stranú,
slúžva lépe svému pánu!

RUBÍN:
Tako, milý Pustrpalku,
neučiní nad tobú jednoho kvaltu.
Sěď've a natlucvě mastí!
Jednak budú hosté z daleké vlasti.

(Zpívá píseň):
"Straka na stracě přeletěla řeku,

maso bez kostí provrtělo dievku,
okolo turnejě, hoho,
i vrazi se mezi nohy to mnoho!"

PUSTRPALK:
Ba, mistře, kak tato mast dobřě vonie
a jako samé hovno konie.

RUBÍN:
Mistře, již sem tuto mast tlúkl dosti,
až mě bolejí mé všě kosti.

MASTIČKÁŘ:
Rubiene, sěm mi postav masti,
jednak přídú kupci z daleké vlasti.

RUBÍN:
Jednak, mistře, budú,
až jich z této krósně dobudu.

(Dále vykládá):
Prav to každý druh druhu,
že k rozličnému neduhu,
k rúpóm, k nehtu, k rozličné] pakosti
mohú spomoci tuto masti! (Vykládá):
Totoť jest mast prvá, drahá,
nemát' jie Viedeň ani Praha.
Kteráž mužě žena jmá,
ješto v noci nevstává,
kup u nás masti této,
budeš mieti lepší dvě to!
Když svému muži málo pomažeš,
kdy chceš, kokrhati jmu kážeš
Totoť jest mast druhá,
v této masti stará vstuhá.
Mělt' sem s tú mastí mnoho prácě
a vtúkl sem v ni staré háčě.
Přičinich v ni kobylého mozku
a také přiložich prašivú kóžku.
Totě mast velmi čistá!
Nenít lživá, ale jistá.

Přilil sem k niej myšieho tuka,
Pustrapalek v ni prděl tluka.
A tať mast tu moc má:
kteráž ji baba právě zná,
když jie sobě k zubóm dobude,
hned i s mastí u všech črtóv bude.
Totoť jest mast z Míšně!
Kúpil sem ji za tři bielé višně.
Dělánat' je z sčinomat,
Pustrapalek ji dělal chodě srat.
Téjt' mastí nemóž nic býti rovno,
takt' je drahá, nestojít' za psie hovno.
Totoť jest mast čtvrtá,
ješto ženy mezi nohy vrtá.
A toť jest mast té moci:
kterát' se jí pomaže ve dne neb v noci,
dřiev než spadne prvá rosa,
zroste jie j břich výše nosa.
Tatoť jest mast z Náchoda,
vónit' má jako z mnichového záchoda.
K zimnici a k rúpóm velmi mocna,
k hluchotě a k slepotě velmi zpomocna.
Jakž by jie kto prvý u nás kúpil,
hned by jej črt do pekla i s mastí zlúpil.
Tato jest mast z Dobrušky!
Kúpil sem ji za tři plané hrušky.
Kteráž panna pomaže své pušky,
zrostú jie j v ňadřiech kuželaté hrušky

PUSTRPALK:

Co chváliš masti lstivé
a mluvě řeči lživé?...

Převzato z edice Václava Černého, in Staročeská milostná lyrika, Praha 1999.